

Sygn. akt I NKRS 56/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z odwołania A. G.-A.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 18 listopada 2020 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 399, z udziałem R. R.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 czerwca 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 18 listopada 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 399, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2019,

poz. 84, ze zm., dalej: ustawa o KRS lub u.k.r.s.), przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie R. M. R. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. (pkt 1) oraz nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. M. G.-A. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. (pkt 2).

A. M. G.-A. zaskarżyła przedmiotową uchwałę w całości (pkt 1 i 2).

W odwołaniu A. M. G.-A. zarzuciła naruszenie:

1) art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, przy zastosowaniu przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów dla osób uczestniczących w konkursie na wolne stanowisko sędziowskie, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. innego uczestnika niż Odwołująca;

2) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury Odwołującej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej i konkurującego z nią kandydata, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. innego uczestnika niż Odwołująca;

3) art. 33 ust. 1 ustawy o KRS w zw. z art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. 1997, nr 78, poz. 483 ze zm.) poprzez naruszenie zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasad demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażające się w braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów, co miało

istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. innego uczestnika niż Odwołująca;

4) art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2019, poz. 2167 ze zm., dalej: p.u.s.a.) poprzez zaniechanie przed podjęciem uchwały wszechstronnego rozważenia sprawy w zw. z niezastosowaniem art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. w części dotyczącej oceny poziomu merytorycznego kandydatów w zakresie doświadczenia zawodowego, która to ocena stanowi obligatoryjny charakter oceny kwalifikacji kandydata, tym samym naruszono zasadę równego dostępu do służby publicznej wynikającą z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co miało istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. innego uczestnika niż Odwołująca;

5) art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia, niewyjaśniającego istoty uchwały, w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Odwołującej nie zasługuje na jej przedstawienie z wnioskiem o powołanie, w szczególności nie wskazanie, jakie kryteria różnicowały Odwołującą od drugiej kandydatury, co do której Rada podjęła uchwałę o przedstawieniu jej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

A. M. G.-A. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania A. M. G.-A. rozwinęła przytoczone zarzuty, a w konkluzji wniosła o uchylenie w całości przedmiotowej uchwały KRS i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Krajowa Rada Sądownictwa jest organem umocowanym przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i to w jej gestii pozostają ustalenia faktyczne oraz ocena dowodów. Również ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.k.r.s.).

Sąd Najwyższy rozpoznając odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, bada wyłącznie ich legalność. Poza zakresem jego kognicji pozostaje zasadność rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16). Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej ustawowo wyznaczonym zadaniu polegającym na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego i dlatego nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2016 r., III KRS 17/16 i przywołane tam orzecznictwo).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przedmiotem kognicji Sądu Najwyższego pozostaje wyłącznie formalny aspekt dostępu do służby związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż jakkolwiek ingerencja w tę szczególną postać władztwa przynależnego Radzie skutkowałaby naruszeniem art. 179 Konstytucji RP (wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK ZU 2008, nr 4, poz. 63).

Nie ulega wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa, w świetle art. 33 ust. 1 u.k.r.s., jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć

sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12).

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu, należy zauważyć, że naruszenie art. 33 ust. 1 u.k.r.s. może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21). W niniejszej sprawie żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi.

Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także wyniki przeprowadzonego przed zespołem członków Rady wysłuchania uczestników postępowania (s. 6-7 uzasadnienia uchwały KRS).

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. - R. M. R., zdaniem Rady, zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności bogate i wszechstronne doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, publicystyczny i dydaktyczny, a także legitymowanie się stopniem doktora nauk prawnych (s. 8 uzasadnienia uchwały KRS).

Należy pamiętać, że rekomendacja zespołu powołanego w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa nie ma charakteru wiążącego. To Krajowa Rada Sądownictwa, a nie zespół rekomenduje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata na urząd sędziego. W ocenie Rady, kwalifikacje kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. były porównywalne, na co wskazują wyniki głosowania.

Na Odwołującą oddano 9 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 7 głosów „wstrzymujących”, a na jej kontrkandydata 10 głosów „za”, 5 głosów „przeciw”, 4 głosy „wstrzymujące”, co świadczy o tym, że kandydatura rekomendowanego R. M. R. była jedynie minimalnie lepsza niż kandydatura A. M. G.-A.. Niemniej ostatecznie, Rada uznała jednak, że to R. M. R. jest lepszym kandydatem do objęcia wakującego urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S..

Nietrafiony jest również zarzut naruszenia art. 35 u.k.r.s., znajdującego zastosowanie w przypadku zgłoszenia się na stanowiska sędziowskie więcej niż jednego kandydata. W myśl tego przepisu, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Pod pojęciem kwalifikacji należy rozumieć nie tylko wymagania stawiane kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego, ale także wyniki ukończenia studiów i egzaminu zawodowego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowaną w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowaną przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedzę prawniczą, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków itp. (wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15).

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób szczegółowy i precyzyjny wyjaśniono, jakimi motywami kierowała się Rada przy dokonywaniu oceny i wyboru kandydatów. Podkreślono, że R. M. R. legitymuje się stopniem naukowym doktora

nauk prawnych oraz ukończył aplikację adwokacką, złożonym z wynikiem pozytywnym egzaminem adwokackim. Aktywnie łączy pracę zawodową z pracą naukową, publikacyjną i dydaktyczną. Jest autorem licznych artykułów naukowych i publikacji książkowej z dziedziny prawa podatkowego. Brał udział w międzynarodowych i ogólnopolskich konferencjach naukowych, wygłaszając również referaty. Posiada wieloletnie doświadczenie, wykonując od 2010 r. zawód adwokata w ramach indywidualnej kancelarii adwokackiej i współpracując z innymi kancelariami m.in. Kancelarią Prawną prof. dr. hab. W. M.. Od stycznia 2017 r. jest również członkiem Komisji Legislacyjnej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej. Ponadto od października 2018 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Prawa Gospodarczego i Finansowego w Instytucie Nauk Prawnych na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu [...] w K.. Prowadzi szkolenia dla aplikantów adwokackich z zakresu prawa podatkowego i administracyjnego. Otrzymał pozytywne opinie i rekomendacje m.in. prof. dr. hab. E. C.-D., sędziego SN dr. hab. L. B. i prof. dr. hab. W. M., dotyczące jego pracy doktorskiej (s. 7 uzasadnienia uchwały KRS).

Przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z punktu widzenia ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba (...) przyjąć, iż Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata (lub kandydatów) wybranych przez Radę. Pozostali kandydaci znają bowiem dokładnie własną sytuację, a co za tym idzie mogą ją porównać z opisaną w uzasadnieniu uchwały sytuacją kandydata wybranego przez Radę” (wyrok Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2016 r., III KRS 33/12).

Ponownie należy podkreślić, że w zaskarżonej uchwale Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo przedstawiła dane dotyczące kandydatów, zaś odnośnie do A. M. G.-A. wyraźnie wskazała, iż posiada ona niewątpliwie wysoką wiedzę z dziedziny prawa administracyjnego, wynikającą z wieloletniej pracy w organach administracji publicznej. Kandydatka nie spełnia jednak zdaniem Rady, w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2

pkt 1 u.k.r.s. oraz nie legitymuje się wyższym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa, związanych z działaniem organów administracji publicznej od wybranego kandydata R. M. R. (s. 7 uzasadnienia uchwały KRS).

W przedmiotowej sprawie Rada dysponowała kompletną dokumentacją dotyczącą kandydatów. Zostało to wprost wskazane w wielu miejscach uzasadnienia uchwały i jednoznacznie wynika z jej treści (odnośnie do A. M. G.-A. s. 6, odnośnie do R. M. R. s. 5). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę na podstawie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy połączonych z rzetelną i szczegółową oceną kwalifikacji kandydatek. Rada prawidłowo, w sposób spójny, logiczny i przekonujący zaprezentowała motywy swojej decyzji sporządzając uzasadnienie, zgodnie z art. 42 ust. 1 u.k.r.s.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, nie ma podstaw do przyjęcia, że Krajowa Rada Sądownictwa, nie zamieszczając w uzasadnieniu uchwały jeszcze bardziej szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zadecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego z: 15 września 2015 r., III KRS 47/15; 17 lipca 2014 r., III KRS 24/14; 2 grudnia 2020 r., I NO 132/20; 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

Trzeba pamiętać, że żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostaje poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyroki Sądu Najwyższego z: 5 listopada 2015 r., III KRS 76/15; 6 lutego 2019 r., I NO 21/18).

Krajowa Rada Sądownictwa została wyposażona w prawo swobodnej oceny kandydata na urząd sędziego, posiada kompetencje do merytorycznego badania jego kwalifikacji w ustawowo określonych granicach. Pogląd o posiadaniu przez Krajową Radę Sądownictwa prawa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którego kolejnym przykładem jest uzasadnienie wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, w którym Sąd ten stwierdził, iż „ocena przydatności kandydata należy do Rady”. Z kolei w motywach wyroku z dnia 6 listopada 2009 r., III KRS 22/09, Sąd Najwyższy podkreślił, że „dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady – a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy – jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, Dz.U. nr 11, poz. 67). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania”, czego Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie stwierdził.

Niezasadnie Odwołująca podnosiła zarzuty naruszenia art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP – zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania przez władze publiczne i jednakowego dostępu do służby publicznej. Konstytucja RP w powołanych przepisach statuuje zasady, które są klauzulami generalnymi, a charakteryzują je takie istotne cechy jak: niedookreśloność, pozaprawne odesłanie i aksjologiczność (por. szerzej P. Kroczyński, Prawo wewnętrzne związków wyznaniowych w perspektywie organów władzy publicznej. Klauzule generalne, Kraków 2017, s. 186-189). Na treść tych zasad składa się szereg wartości, wywodzonych wprost z przepisów Konstytucji lub też takich, które nie zostały ujęte *expressis verbis* w Konstytucji, ale które wynikają z istoty i aksjologii demokratycznego państwa prawnego. Wartości te tworzą pewien kanon, który nie ma charakteru katalogu zamkniętego (por. P. Tuleja [w:] M. Safjan i in. (red.), Konstytucja RP. Tom I. Komentarz do art. 1-86, Warszawa 2016, s. 222, nb. 19).

W przedmiotowej sprawie, naruszeniu zasad określonych w przytoczonych przepisach Konstytucji RP przeczą fragmenty samej zaskarżonej uchwały,

w których Rada wskazała na takie kryteria awansu jak: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (s. 4 uzasadnienia uchwały KRS). Zatem, kryteria awansu zostały *expressis verbis* przywołane przez Krajową Radę Sądownictwa.

Ani z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, ani z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika też, by Odwołującej ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też naruszenia zasady równości. *Nota bene*, rozpoznając odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób do wszystkich kandydatów.

Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały argumenty dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury Odwołującej wskazywały, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych przez Krajową Radę Sądownictwa kryteriów. Rada uwzględniła w odniesieniu do uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S., a przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury Odwołującej.

Zarzut naruszenia art. 32 w zw. z art. 60 Konstytucji RP może być rozpatrywany wyłącznie pod kątem legalności, a zatem zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany

z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14). Powołane przepisy gwarantują obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantują natomiast przyjęcia do tej służby.

Reasumując, Krajowa Rada Sądownictwa, podejmując zaskarżoną uchwałę, dysponowała pełną wiedzą o kandydatach wynikającą ze zgromadzonego w toku procedury konkursowej materiału i po rozważeniu całokształtu okoliczności dokonała autonomicznego i zgodnego z prawem wyboru w ramach jej konstytucyjnych i ustawowych kompetencji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.